

ČLOVĚK

Pro mě není důležité, jak kdo je bohatý, nadaný a nebo chytrý. Myslíš, jak moc jsi moderní a tzv "COOL" ale mě to vůbec nezajímá.

Je mi také jedno, k jakému náboženství nebo národnosti patříš.

Jediná důležitá věc pro mě je:

Co děláš pro ostatní lidi?

A ještě mnohem více:

Jak pomáháš těm,

kteří ti to nijak nemůžou oplatit?

To je to, co mě opravdu zajímá!

To je to, co mi říká hodně o tobě a tvou povaze.

To, co z Vás dělá opravdové lidi není velikost vašeho IQ, nebo vaše materiální bohatství a už vůbec ne rasa a nebo místo kde jste se narodili, ale vaše lidskost ,vaše lidské teplo, vaše morální hodnoty, soucit a především láska, kterou přinášíte všem ostatním do tohoto jinak smutného světa.

Toto jsou ty opravdová měřítka, které určují skutečnou velikost národů a celého našeho lidstva - to, jaký je kdo člověk!

VEČERNÍ POUČENÍ OD MÉ DCERY

-Podívej svítí nám do okna měsíc, je úplněk. .

-Víš tati, měsíček je můj kamarád.

-Kamarád? On s tebou kamarádí?

-Samozřejmě, dívá se na mě, když je mi smutno.

- Je ti často smutno?

- Hmm jen někdy

-Aha a říká ti taky něco ten měsíček?

-Ne neříká, jenom se dívá, kamarád nemusí mluvit, úplně stačí když je s tebou.

-Všiml jsi si vůbec, že má oči nos a pusou?

-Jo , jasně že všiml, ale to tak není, to se jenom zdá, víš to jsou jen měsíční krátery na jeho povrchu. ...

- A tati..?

No, co ještě?

-Všiml jsi si , že se ti teď právě směje?

PŘÍBĚH JEDNÉ NOCI.

Byla jedna žena a ta žila velmi skromně. Byla tehdy zlá doba. Ta žena měla osm dětí na které byla sama, protože její manžel se zabil při práci v dole, když se usilovně snažil pro rodinu vydělat peníze. Celá rodina musela již od rána tvrdě pracovat, všichni děti, měli přesně rozdělené své úkoly a povinnosti a starší děcka museli ještě k tomu, dávat pozor na své mladší sourozence. Večer se všichni sešli u stolu a těšili se až se uvidí s matkou a budou si ní moci v klidu popovídat o běžných věcech, o kterých přes den nehovořili, protože na to neměli čas. Většinou se ale všem brzy začaly klížit oči, tak šli brzy spát. Jednoho večera, když už téměř všichni seděli za stolem, dva nejstarší bratři vběhli do světnice.

„Mami ve stodole jsou dva zloději a chtějí nám ukrást naši krávu ! Slyšeli jsme, jak si spolu povídají“

Žena se trochu zalekla i když to nenechala na sobě znát. Vzpomněla si, jak před měsícem kvůli pár drobným mincím ve vedlejší vsi zabili zloději starou ženu. Mohli to být ti samí lidé! Je prostě těžká doba, lidé mají hlad a tak někteří jsou schopni všeho! Přesto otevřela dveře a přistoupila opatrně ke chlévu, odkud se ozývali cizí hlasy, zatímco malé děti stáli v pozadí. „Jsou uvnitř mami a chtějí nám vzít naši jedinou krávu, slyšeli jsme je. Co budeme dělat ?“ Řekl jeden z bratrů. „Vždyť jsme na ni tak dlouho šetřili.“ Přidal se druhý.

Žena se na chvíli zamyslela a pak bez váhání zakřičela směrem ke chlévu:

„Jestli tu krávu potřebujete víc, než my, pak si ji klidně vezměte! “

Její hlas byl klidný a vyrovnaný. Nebyl v něm slyšet ani náznak zloby, či hněvu.

Všechny zvuky ze stáje najednou na chvíli stihly. Bylo jasné, že muži ženu uslyšeli.

Žena i děti se rychle vrátili zpět do světnice. Ten den děti nemohli dlouho usnout.

Přemýšleli co budou dělat a jak budou dál žít. Brzy ráno, se šli všichni podívat do stáje..

Kráva stála na svém původním místě. Vedle na podlaze ležel kapesník a v něm svázané čtyři mince. Uvnitř byl přiložen vzkaz:

„Potřebujete je víc než my, tak si je raději vezměte.“

